

Arrest

**nr. 163 864 van 10 maart 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X- X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 januari 2008 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort tot: de vreemdelingenwet) in, die op 17 juli 2008 onontvankelijk werd verklaard.

Op 24 juni 2008 dienden de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 30 juni 2008 werd ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing tot niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. De Raad verwierp het beroep dat werd ingesteld tegen voormelde beslissing op 26 april 2011 bij arrest nr. 50 093.

Op 30 juli 2008 werden aan de verzoekende partijen bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 22 april 2009 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in, die op 26 november 2010 ongegrond werd verklaard. De Raad verwierp bij arrest het beroep dat werd ingesteld tegen voormelde beslissing op 27 april 2012 bij arrest met nr. 80 471.

Op 10 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort tot: de gemachtigde) de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en op diezelfde dag werden aan de verzoekende partijen bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 11 juli 2011 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in, welke op 10 oktober 2011 onontvankelijk werd verklaard. Tevens werden op diezelfde dag aan de verzoekende partijen bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd. De Raad verwierp het beroep dat werd ingesteld tegen voormelde beslissing op 27 april 2012 bij arrest nr. 80 521.

Op 4 december 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Voormelde aanvraag werd op 8 januari 2013 onontvankelijk verklaard en aan de verzoekende partijen werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Tegen de voormelde beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. De Raad vernietigde de bestreden beslissing op 27 september 2013 bij arrest nr. 110 881.

Op 4 februari 2013 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Voormelde aanvraag werd op 6 maart 2013 onontvankelijk verklaard en op diezelfde dag werd aan de verzoekende partijen tevens een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod afgeleverd. Tegen deze beslissingen dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. De Raad vernietigde de bestreden beslissingen op 27 september 2013 bij arrest nr. 110 882.

Op 4 februari 2013 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Voormelde aanvraag werd op 12 juni 2013 onontvankelijk verklaard en tevens werden op diezelfde dag aan de verzoekende partijen bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Tegen de voormelde beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 19 december 2013 vernietigde de Raad de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard bij arrest nr. 116 110.

Op 30 april 2013 dienden de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Voormelde aanvraag werd op 12 juni 2013 onontvankelijk verklaard. Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissingen dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 19 december 2013 vernietigde de Raad de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging onontvankelijk werd verklaard en verwierp het beroep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten bij arrest met nr. 116 137.

Op 1 februari 2013 dienden de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd op 28 februari 2014 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 4 augustus 2014 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen voormelde beslissing bij arrest met nr. 127 811.

Op 20 september 2014 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 11 december 2014 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op dezelfde dag werden aan de verzoekende partijen eveneens inreisverboden afgeleverd.

De verzoekende partijen werden op dezelfde dag onder een bijlage 13 eveneens bevolen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: BC geboortedatum: (...)1963 geboorteplaats: Rosevac nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

mijnheer verblijft sinds september 2007 op het Belgische grondgebied. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen, is inmiddels ruimschoots overschreden. Gezien mijnheer twee asielprocedures opstartte en ook aanvragen 9ter indiende, werd zijn verblijf voorlopig toegestaan tot een beslissing werd genomen. Alle procedures hebben echter geleid tot een negatieve beslissing. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 18.02.2014. Mijnheer besloot zijn verblijf op illegale wijze verder te zetten.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Mijnheer gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 18.02.2014.”

De tweede bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw:

Naam, voornaam: ZS geboortedatum: (...)1965 geboorteplaats: Podujevo nationaliteit: Servië

en minderjarige kinderen:

ZS (RR (0) xxx) (OV 6147979) geboren op (...)1998 te Polje

ZS (RR (0) xxx) (OV 6147979) geboren op (...)2000 te Nis

ZS (RR (0) xxx) (OV 6147979) geboren op (...)2004 te Nis

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: mevrouw verblijft sinds september 2007 op het Belgische grondgebied. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen, is inmiddels ruimschoots overschreden. Gezien mevrouw twee asielprocedures opstartte en ook aanvragen 9ter indiende, werd het verblijf voorlopig toegestaan tot een beslissing werd genomen. Alle procedures hebben geleid tot een negatieve beslissing. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Mevrouw besloot haar verblijf op illegale wijze verder te zetten.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Mevrouw gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 18.02.2014."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

"Art. 74/ 13 Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins - en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land "

In casu heeft de Staatssecretaris kennis van het gegeven dat er drie minderjarige kinderen zijn, op schoolplichtige leeftijd, S. (...), S. (...) en S. (...).

Deze kinderen gaan allen naar school. (zie stuk 2 bij de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vw.)

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten (met afwezigheid van termijn) betekend na het aanvangen van het schooljaar.

Zulks impliceert dat de kinderen het aangevatte schooljaar dienen te onderbreken.

Dit heeft het verlies van een schooljaar voor gevolg, aangezien de kinderen van verzoekers niet kunnen aansluiten in Servië, aangezien het eerste trimester reeds voorbij is.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met dit element; evenmin wordt rekening gehouden met het reeds door de kinderen afgelegde schooltraject in België (gedurende meerdere schooljaren) en de opportuniteit voor de kinderen om hun schoolopleiding hier te voltooien (i.p.v. te onderbreken).

De bestreden beslissing is derhalve manifest strijdig met art. 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien de belangen van de kinderen (bij het voorzetten van hun opleiding) niet eens in overweging worden genomen."

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Zoals de verzoekende partijen terecht aanstippen, dient de verwerende partij in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer zij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Overeenkomstig artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet dient onder een “*beslissing tot verwijdering*” te worden verstaan “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”.

Gelet op voormelde definitie dient te worden aangenomen dat de in casu bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft.

In casu kan niet worden betwist door de verwerende partij dat zij op de hoogte was van de gezinssituatie van de verzoekende partijen, in het bijzonder van het bestaan van drie minderjarige kinderen. Immers worden de minderjarige kinderen duidelijk vermeld op de bestreden beslissing van de tweede verzoekende partij. Verder blijkt eveneens uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij op de hoogte was van het schoollopen van de kinderen nu dit vermeld werd in de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 20 september 2014 en van 28 februari 2014.

Niettegenstaande uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht blijkt, moeten de verzoekende partijen op de één of andere manier kunnen achterhalen dat het bestuur terdege rekening heeft gehouden met deze elementen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan als dusdanig niet worden afgeleid of er rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen met het hoger belang van de kinderen zoals door de verzoekende partijen ingeroepen. Daargelaten de vraag of dit geen schending inhoudt van de rechten van verdediging, hetgeen een algemeen beginsel van het Unierecht is, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen de schending van de rechten van verdediging niet hebben aangevoerd.

De verwerende partij laat echter gelden dat uit het administratief dossier echter wel blijkt dat er rekening werd gehouden met de situatie van het hele gezin en dus ook met het hoger belang van het kind.

Nazicht van het administratief dossier toont aan dat er een synthesesnota werd opgesteld waarbij een beoordeling betreffende artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd gemaakt. Betreffende het hoger belang van de kinderen wordt in deze synthesesnota gesteld dat het niet in het belang van de kinderen is dat het illegale verblijf wordt voortgezet. Dit is echter een zeer algemene en vage overweging, waaruit op geen enkele wijze kan worden nagegaan of de verwerende partij daadwerkelijk rekening heeft gehouden met het schoollopen van de kinderen, meer bepaald met het gegeven dat zij hun schooljaar abrupt moeten afbreken en of de verwerende partij rekening heeft gehouden of het al dan niet in het hoger belang van de kinderen is om hun schooltraject niet in België te kunnen voltooien.

Aangezien de verzoekende partijen het schoollopen van hun kinderen ook in hun aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben aangevoerd, kijkt de Raad na of de verwerende partij in haar beslissingen op deze aanvragen eventueel gemotiveerd heeft aangaande het hoger belang van de kinderen.

In de beslissing van 11 december 2014 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, werd gemotiveerd en geoordeeld dat het schoollopen van de kinderen van de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt dat zou verantwoorden waarom de verzoekende partijen de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet in het land van herkomst zou kunnen indienen. De verwerende partij laat in voormelde onontvankelijkheidsbeslissing echter na het schoollopen van de kinderen in het kader van artikel 8 van het EVRM of in het kader van het hoger belang van het kind te beoordelen. De beoordeling van het schoollopen van de kinderen als element voor het aantonen van buitengewone omstandigheden in het kader van voormelde regularisatieaanvraag heeft een andere finaliteit dan de beoordeling over het schoollopen van de kinderen als element bij de beoordeling van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan de opgenomen beoordeling in voormelde beslissing in het kader van de beoordeling van buitengewone omstandigheden dan ook niet volstaan in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij in een eerder bevel geïnformeerd werden omtrent het programma en de mogelijkheden inzake vrijwillige terugkeer, is de Raad vooreerst

van oordeel dat dit een a posteriori motivering is, daar dit motief niet in de bestreden beslissing wordt weergegeven. Voorts is de Raad van oordeel dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verwerende partij in casu bij het nemen van de bestreden beslissingen zoals deze voorliggen, verzaakte rekening te houden met de elementen waarmee zoals bepaald in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht rekening mee moet worden gehouden, met name het hoger belang van het kind.

Uit de beslissingen tot verwijdering zoals deze thans voorliggen, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen waartoe zij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Het middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU